

Anys LXV - Batallada 3373

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 16 de març del 1936

—M'han deixat el camí molt brut, però amb paciència i fermesa arribaré a netejar-lo.

ENS HAUREM EQUIVOCAT?

Comentari a unes paraules del pare Miquel d'Esplugues

El pare Miquel d'Esplugues ha publicat a «La Vanguardia» un article en el qual, tot adreçant unes esgarrapades a Azafra i riure un xic de la revolució, es felicita que la República i l'Església s'apropin cada dia més.

Compremem la posició de l'articulista, ja que seria pueril demanar a l'il·lustrat caputxi una coincidència amb el nostre republicanisme liberal, i cospant tota la intenció de l'article, indirectament adreçant a tots els catòlics que somnien en restauracions absurdes, no ens dol de reconèixer un propòsit gairebé digne d'elogi.

El pare Miquel d'Esplugues sap allunyar del seu catolicisme l'aspecte de la monarquia. Reconeix que el primer Govern de la República va destruir moltes coses «i no el blasma per això, ja que confessa que «munchas cosas de esas no podían continuar». Una d'aquestes coses és la monarquia, podrida fins al moll dels ossos.

El pare Miquel d'Esplugues celebra que l'Església —segons com ell veu les coses— allargui les mans a la República, «o vi-

ceversa». La capiu, lectors, la intenció d'aquest «viceversa»? vol dir un reconeixement que el règim està a mans de les dretes, que aviat una República conservadora farà les paus amb Roma i que les lleis laiques seran sols el record de l'obra d'uns homes de bona fe.

Per això, discretament, elegantment, palesant un cert liberalisme, una certa modernitat, exterioritza la seva joia el pare Miquel d'Esplugues. No podem censurar-lo, però ens dol que pugui sentir aquest goig. Ens dol que una República que volem laica, democràtica, liberal, socialment justa, pugui, tal com diu l'articulista, fer les paus amb l'Església. I ens dol perquè sabem a bastament que fer les paus amb l'Església vol dir submissió i no transigència. Roma no en sap, de transigir. Si ho fa veure, serà per a preparar-se el terreny...

El pare Miquel d'Esplugues creu que la monarquia era «una cosa que no podia continuar». Nosaltres creiem que també el predomini de l'Església «era cosa que havia de desaparèixer per a sempre».

Ens haurem equivocat?

ESPLAIS TRADICIONALISTES

Com es comporten, a Itàlia, certs turistes espanyols

Un bon amic nostre, que dies passats, en viatge de negoci, es trobava a Florència, ens ha explicat el que va veure en aquella fermosa ciutat italiana amb motiu de la visita de vint-i-quatre hores que va fer-hi, coincidint amb ell, un autocar ple de tradicionalistes espanyols, que anaven o venien de Roma.

Escoltem-lo:

«En un autocar de la matrícula de Bilbao viatjaven una quarantena de tradicionalistes. Hi havia molts joves, alguns ja amb bigoti blanc, i quatre dones, dues d'elles jovenetes. Tots anaven amb boina vermella i una flor de lis a la solapa, amb cintes dels colors monàrquics. Les dones duïen unes escarapel-

les bicolor clavades al pit.

L'autocar portava una bandera monàrquica, sense que cap autoritat consular espanyola s'hi hagués oposat, pel que es veu. Als costats del vehicle hi havia uns rètols enganxats que deien: «Monarquia española», «Viva el rey», «Viva el Fascio», «Viva Mussolini».

Els excursionistes s'apressaven, a cada pas, a saludar amb el braç estirat a tothom que els semblava autoritat. No cal dir que aviat confraternitzaven amb les camises negres. Els visques i els moris sovintejaren. I el «muera la República» era el que era contestat amb major entusiasme, sobretot per les dones.

L'exhibició era denigrant per a Espanya, i ningú no va oposar-s'hi. Jo, amb la ràbia al cor i mossegant-me els punys, vaig haver de sentir com els «muera» histèrics de les dones eren contestats amb plaer pels camises negres...

Segurament que a Espanya no seria permesa una manifestació pública contra el feixisme italià. Ací ho ha estat, amb complaença, per les autoritats de Florència...

Consti que publiquem aquestes ratlles solament a títol de curiositat. Ja sabem que ningú no tindrà cura d'esbrinar res.

Llegim:

«El señor Cid pronunció un brillante discurso mediante el cual logró la unificación, en torno al Gobierno, de todas las fuerzas que consideran intangible el orden republicano.»

Pel que es veu, «el orden republicano» s'ha fet monàrquic! Ja et dic jo!

CORRESPONDENCIA

Tonet. — No pas per ara. Espereu que ens tornem ximplers.

Ismael. — Ho guardem per a quan convingui. I no us hi pre-ocupeu massa, que acabareu patint de manies.

Prat. — Està equivocat de data. Repasseu-ho bé i us en convencereu.

Sònia. — Que ens pelin si ho hem entès. Es grec o xinès?

Sallentí. — Bé, sí, però... Què voleu que en fem, si no és per a publicar.

A. M. D. — El publicarem amb molt de gust. Xoqueu-la.

Gironi decebut. — Potser tenni raó. Però és tan personal el que ens expliqueu!

Benet. — Pensem parlar-ne, d'aquesta casa. I molt aviat. Mercès per les dades que ens trameteu.

Montserrat R. — Es fluixet. Però ho aprofitarem afegint-hi alguna cosa.

Enric. — Encertada. Sou un trumfo, vós, per a aquestes coses.

H. R. — No ens acaba de fer el pes. Un altre dia serà.

Laureà Ribes. — Acceptat el vostre oferiment. Ja en parlarem.

Fernàndez. — «Al cuévano de pedox.»

Tres lleidatans. — Ja n'hem parlat, però hi tornarem.

Lola. — Altra vegada? Amb aquest ja és el tercer cop que ens ho envia!

M. de P. — Està molt bé. Ja us contestarem.

Odon de Mal. — El dibuix està bé. El peu és mansol. L'hi canviarem.

Sainz. — Entesos. Comenceu quan vulgueu.

Ramon M. O. — De cap manera. Ens ha agradat molt i no és cosa de descendir a petits detalls.

Tarraco. — No fa pel nostre geni. Passem.

Anibal. — Caldria que algú ens en respongués. El tema és massa delicat per a tractar-lo a la lleugera.

Empordanesa. — Celebrem la reparició. I ara, a fer bondat.

Farreras. — No val un rot de frare. Al cove.

Ll. C. — Psh! Es mansol. Ja veurem. No us diem que sí ni que no.

Andreu D. — No us feu il·lusions. Escrivint versos no us guanyareu la vida.

S. Corbella. — La crònica se'ns ha fet vella, però això no vol dir que no desitgem rebre'n altres d'actualitat. Esperem rebre-les.

Atenció! Ciutadans: A la Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA

és on podreu vestir-vos amb pocs diners ben elegants. El sistema de vendre amb poc guany ens augmenta tan considerablement la venda, la qual cosa ens obliga a fer engrandiments continuament.

Amb els nostres continus viatges a París i Londres, estem al corrent de la moda tothora.

GRAN LIQUIDACIO PERMANENT DE TOTES LES EXISTENCIES DE LA TEMPORADA PASSADA

SECCIO DE SASTRERIA

100.000 Pantalons, des de	5 Pessetas
100.000 Vestits fets, de llana, des de ...	25 »
100.000 Impermeables, des de	10 »

En la Secció de Mida tenim un gran assortit de gèneres per a vestits a 60, 75 i 95 ptes. els més superiors

SECCIO DE CAMISERIA

100.000 Calçotets, des de	1'95 Pessetas
100.000 Camises blanques, des de	3'95 »
100.000 Camises gran moda, des de ...	4'95 »
100.000 Pijames, des de	5'95 »

En casos d'urgència tenim una secció de confecció **ULTRA RAPIDA** per la qual lliurem els encàrrecs a les quatre hores.

Considerant l'estalvi el més essencial, obsequiem els nostres clients amb Segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

NOTA. — Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels cinc dies.

Visiteu els nostres aparadors

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)

Av. Francesc Layret, 106

D'onze nit a la matinada: Gran èxit de **DAISI WILSON** i **CARME WELTEN** Pròxims debuts, procedents de París: **Marcelle ALENE** i **VOSSI POCHE** Triomf de

Valeria Ilaskaia

de l'Opera de París

Molt aviat, debut de

VICTORIA DEL MAR

«La Humanitat» és el periòdic de tots els republicans d'Esquerra

MUSIC-HALL INTERNACIONAL

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 i Av. F. Layret, 52 - Tel. 17033

Exit definitiu de

Elsie Bayron - Emma Marques
Pili Navarro-Pepita Velazquez

i la formidable

DEMON'S JAZZ

HOLLYWOOD

BAR-DANCING

Cabaret aristocràtic

DEMON'S JAZZ - ELSIE BAYRON - GLORIA LIBRAN
LIS - LOA - BRAZ - FEL

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanar dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80	pesetes	trimestre
Península	2'10	»	»
Estranger	3'75	»	»

No hi ha manera d'eludir el tema. Malgrat el nostre desig de no descendir a terrenys enllotats, l'actualitat, imperiosa, ens hi porta. Hem de parlar novament del «catalanisme» de Lliga Catalana.

Un bútxara amb representació parlamentària, el grotesc Albiñana, va venir a Barcelona i, menyspreant les autoritats catalanes, va celebrar una reunió feixista que fou sorpresa per la policia. El divertit parlamentari monàrquic va insultar greument Catalunya, en ésser detingut, i després, a Madrid, en portar l'afer a la Cambra, va desfigurar els fets segons la seva conveniència i tractà de «bandolers» els agents de la Generalitat.

El senyor Santaló, dignament, va posar les coses al seu lloc, tot palesant la incorrecció supina de l'estadant de les Hurdes. Tots els diputats catalans, i els no catalans, dels partits d'esquerra es sumaren a les paraules del representant de Catalunya. Tots menys els «catalanistes» de la Lliga, que escoltaren indiferents els insults a Catalunya proferits pel ridícul Albiñana. No protestaren ni s'indignaren. El seu «catalanisme» de ciment armat no va experimentar la sotragada que tot bon català va sentir en escoltar els greuges que eixien de la boca de l'Albiñana. El desig de no indisposar-se amb Gil Robles, que el dia de demà pot donar-los una cartera, va dominar el seu (?) «catalanisme».

No ha d'estranyar-nos aquesta baixa actitud de la Lliga, ja que no podem esperar-ne una altra cosa. Portats pel seu afany utilitari, els homes d'aquest partit de classe han deixat de recó Catalunya i la seva autonomia. S'han convençut que aquí tenen molt llunyana l'hora de manar, i, com gossos famolencs, cerquen per Madrid l'os per a rosegar.

A Catalunya, els homes de la Lliga es senten sota el pes del ridícul. La seva atzagaiada de retirar-se del Parlament català en un moment de despit, en veure que les eleccions no havien anat com ells volien, no té adob possible. El ridícul plana damunt ells, i la veu dels seus diputats, en no ressonar a la Cambra de Catalunya, és oblidada ja, com a cosa llunyana.

Tampoc a l'Ajuntament de Barcelona no poden fer, amb el nou règim electoral, els seus acostumats mitings. Al Parlament de la República les seves intervencions són ridícules a més no poder, i pot servir d'exemple la de Vidal i Guardiola, el més buit dels seus diputats, que no va mereixer ni l'aplaudiment de les dretes. Per tot això, els prohoms de la Lliga es dediquen, a Madrid, a fer política menuda, aquella política monàrquica d'intrigues i combinacions, més profitosa que el catalanisme, encara que, per ara, no hagin passat d'ésser uns acòlits de Gil Robles, la qual cosa no és gaire galdosc.

L'autonomia no interessa ni emociona els polítics de Lliga Catalana. I això ho ha palesat, una vegada més, el senyor Abadal en la trista resposta donada al President del Parlament de Catalunya, senyor Casanoves, en invitar-los aquest que acudissin a la Cambra, amb el justificadíssim motiu de la sessió secreta relacionada amb un afer greu de dignitat. El senyor Abadal contestà amb una impertinència dient que la minoria de la Lliga «no hi veu cap motiu» que justifiqui l'assistència a la reunió. Per a ells, tan «catalanistes», no mereix l'anada al Parlament de Catalunya un afer greu que planteja un problema importantíssim, relacionat amb la plena aplicació jurídica del règim autònom, d'acord amb l'Estatut i amb la Constitució de la República.

La Lliga ha tractat una vegada més Catalunya. El seu gallejat «catalanisme» no és ni ha estat mai altra cosa que afany immoderat de conquistar posicions, de fer bons negocis, de situar-se en plans de favor... Ha estat un «catalanisme» utilitari, de tant per cent, de llibre de caixa, de «dividendos», de jornals baixos i de jornades llargues, de somnolls i d'opressió, i pau i ordre a l'estil burgès.

Comprenem que la República molesti els suports de la monarquia, per haver-los fet malbé el negoci. Comprenem que aquesta autonomia liberal i catalana no sigui la que ells somniaven. Comprenem el seu despit i la seva rancúnia, inspiradors de tan baixes accions. Comprenem que, adaltrats, girin els ulls vers el seu estimat Madrid polític. El que no comprenem és que encara hi hagi catalans que se'ls escoltin de bona fe i els donin el seu vot, i, amb els ulls embenats, creguin en el seu «catalanisme».

El poble català no pot estar amb qui l'abandona en la lluita. Solament poden estar-hi el Foment, l'Institut de Sant Isidre, la Confederació Gremial i la Cambra de la Propietat...

No dubten que se n'alegraran

Llegim en un diari:
«En el local de la Chade se han reunido los señores Ventosa Calvell y Vidal y Guardiola con otros accionistas. Han acordado la emisión de cincuenta millones de pesetas al 5 por 100, libre de impuestos. Además el Sr. Ventosa gestionará del

Gobierno que la emisión tenga carácter preferente.»

Comentaris?

Cap, ni un.

No som gaire entesos en qüestions financeres. I en canvi els de la Lliga ho són una pila i potser ens dirien que treballen per Catalunya.

L'anunci de l'emissió ja ha sortit... L'alegria ens emplena el cor!

Llàstima, només, que no hagi coincidit amb l'entrada de Ventosa al Govern de la República!

EL PASSAT DIMECRES, TOTS ELS DIARIS DE BARCELONA, TOTS, DES DE EL CORREO CATALAN FINS A RENOVACION, TINGUEREN MOTS D'INDIGNADA CONDEMNACIO DAVANT EL FET INNOBLE. TOTS ELS DIARIS MENYS LA VEU DE CATALUNYA. QUE DEDICA AL CRIM OPROBIOS LES MATEIXES RATLLES QUE SOL EMPRAR PER A PARLAR D'UN FET SENSE IMPORTANCIA. LA VEU NO VA CONDEMNAR EL FET. I EN OBRAR AIXI NO VA VEURE, ENCEGADA PEL DESPIT, QUE CONDEMNAVA ELLA MATEIXA...

CARAM, CARAM!

El senyor Lerrooux té un «látigo»

El senyor Lerrooux ens ha fet saber que té un «látigo». Nosaltres, fins ara, li coneixíem els «latiguillos», però el «látigo», francament l'hi ignoràvem. Es veu que el senyor Lerrooux no es priva de res.

Però... per a què li deu servir el «látigo» a don Lacandru? Per a dominar les feres del seu partit no deu pas ésser. El senyor Martínez Barrio ens en podria dir alguna cosa. Per a castigar els socialistes? Sospitem que no. Per a posar a rotllo els Gil Robles, Goicoechea i Martínez de Velasco? Ni que ens ho juri no ho creurem...

Però no cal encaparrar-nos. El senyor Lerrooux ja ha deixat entreveure que aquell «látigo» el destina a Catalunya...

Caram, caram... Vols-t'hi jugar que estem en perill i no ho sabem?

Ens encomanarem a en Pich, pel que pugui ésser.

L'atur forçosa de la legislació socialitzant d'esquerra no derivarà vers un feixisme de generals i bisbes, si el poble creu, espera i, sobretot políticament, actua, a Catalunya contra la Lliga, a la resta d'Espanya contra l'esperit vergonyant monàrquic que amb la Lliga malmena l'Estatut de Catalunya.

LA TOMBA EN FLAMES

Unes mans incivils han profanat la tomba augusta de Francesc Macià. Ures mans mercenàries han rebut l'odiós encàrrec de ferir en el més viu l'ànima catalana. Els autors materials de la trista malifeta, esperits ressecs, orfes de sentiment, cors sadiats d'instints perversos, no ens interessin. La justícia té un camí a seguir i un deure a complir. La llefissosa personalitat dels profanadors de la tomba venerable no pot merèixer del nostre poble altra cosa que menyspreu.

Però darrera aquestes mans mercenàries que es lloguen propícies per a qualsevol malifeta, el poble sospita l'actuació d'algu. El pensament no divaga, i una acusació ferma, categòrica, es va definint dintre les boires del dubte. Hom veu en la vandàlica feta de la vetlla del dimarts un esclat de rancúnia incontinguda, d'odi intens guardat a dintre... El poble, l'instint del qual s'imposa a totes les suposicions basades en una lògica més o menys pura, ha endevinat, tot seguit, quins odiosos personatges s'amaguen darrera els repugnants autors de la profanació. I el poble, no s'erra.

No podrà precisar noms. No podrà concretar una acusació formal. No podrà portar la justícia a la fita final. Però us dirà, si poble, quins idearis han utilitzat les mans mercenàries per a ferir els sentiments de Catalunya.

Els darrers fets ens indiquen la ruta... Certes actituds polítiques ens esvaeixen els dubtes. L'odi a Catalunya, a la seva Autonomia, a l'Esquerra alliberadora, als seus homes, a les seves ansies de millorament social, són factors essencials en la formació del crim abominable...

El poble assenyalarà els culpables. I en un sentiment de justícia, un esclat de santa i legítima indignació, complirà, quan el moment sigui arribat, amb el seu deure.

L'enemic no respecta ni l'augusta quietud de la tomba. El que en tot poble civilitzat significa treva en la lluita, no vol dir res per als adversaris indignes. Un frenesí històric de malvestat mou les accions dels nostres contraris. Davant d'això, tenim el deure, per decòrum i per instint de conservació, d'emprar totes les armes per tal d'abatre les mans profanadores i desemascarar qui les utilitza.

Catalunya podia passar per tot, podia perdonar-ho tot, podia arribar a oblidar els greuges més profunds... Però Catalunya no pot ni deu oblidar la malifeta oprobiosa. La visió de la tomba de Francesc Macià envoltada de flames ha de perdurar en la nostra memòria per sempre més, com a visió obsessió que ens recordarà un deure a complir.

No hem de perdonar el greuge. No podem perdonar aquells que, per combatre Catalunya i les esquerres, no respecten ni la mort.

Cal tenir-la present, la tomba en flames...

DISCIPLINA

Els revolucionaris alemanys

Un emigrat israelita, que havia estat editor a Berlín, explica aquesta historieteta:

—No us heu pas de creure que el nacional socialisme pugui ésser enderrocat aviat, si no hi ha la pressió d'esdeveniments exteriors formidables.

Voleu un exemple de la necessitat d'ordre i de disciplina del país? Quan Hitler demostrà els seus desigs d'unificar Alemanya integralment, a Baviera va haver-hi una mica d'agitació.

Uns grups de manifestants es

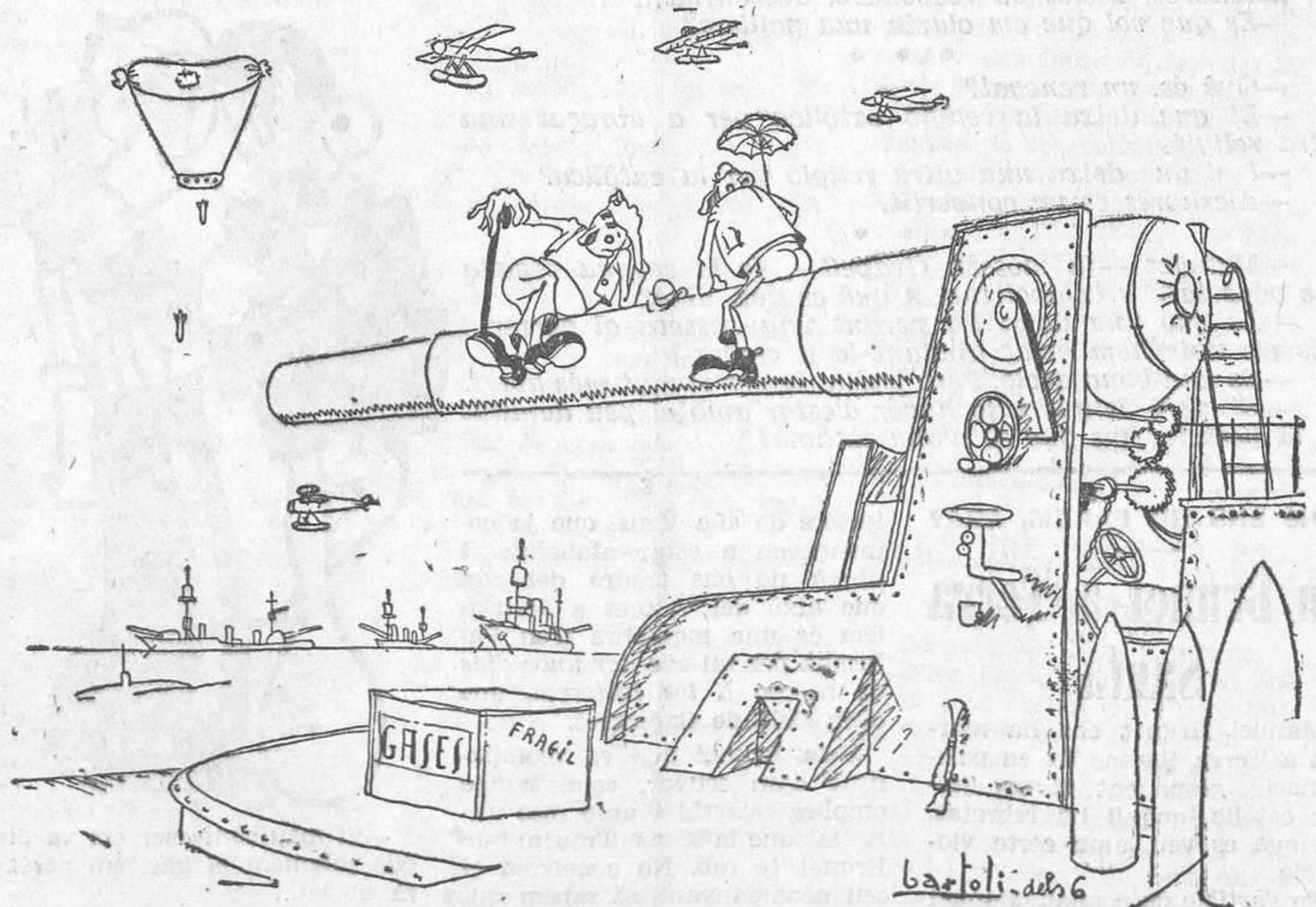
van formar es dirigiren a l'estació, disposats a impedir la sortida de trens cap a Berlín. Al principi, tot anava bé; però arribant a l'estació, tots els manifestants van girar cua i se'n van tornar a casa. Havia bastat que un empleat els fes observar que no tenien bitllets d'andana!

No veieu com tremola aquest home arribat al Poder?

Els seus genolls guarden les nafres de les caigudes i de les genuflexions seguides per arribar a allí.

No veieu la tristesa, al seu front d'esclau coronat?

Pobre Lerrooux! I que bé que us ha retratat Vargas Vila.

— La pau! Què vol que li digui! Jo, venent gasos asfixiants, m'he fet una fortuneta...
— Psh! Jo me l'he feta venent caretes contra els gasos...

Contes del Sr. Rector

Mossèn Rafecas volia casar, com Déu mana, el seu nebot Quimet. Però aquest, un cap verd, no sentia cap afició al matrimoni.

Cert dia, mossèn Rafecas, creient haver trobat el que cercava per al seu nebot, va enviar-lo a buscar.

—He trobat per a tu una bona proposició.

—Ah, sí?

—Sí. Per què no et cases amb la Lluïsa Romaguera?

—La Lluïsa?

—Sí, home. És bonica, és virtuosa, heredarà tota la fortuna del seu pare, que és immensament ric!

—Caram, caram! I quants anys té?

—Vint anys.

—No, estimat oncle. Preguntó quants anys té el pare!

A mossèn Rafecas va caure-li l'ànima als peus.

La Merceneta, filla del sergent de carrabiners de Vila-tossuda, va anar a confessar-se amb mossèn Llúcia.

—M'acuso, pare, d'haver fet un petó al meu promès.

—Mal fet... Vés quin disgust tindrà el teu pare si se'n assabenta.

—Oh! Ja ho sap.

—Sí?

—Sí. Ens va atrapar. I no es va quedar mut...

—Què et va dir?

—Oh! No puc repetir-ho.

—Ei, dona... Digue's-ho prescindint de les paraules grutesques...

—Es que... aleshores... no em va dir res!

Mossèn Trifulgues havia estat missioner i li agradava contar les seves aventures per terres d'Àfrica, aventures que els feligresos del poble escoltaven embadalits.

Cert dia, uns senyors de Barcelona li demanaren que els expliqués quelcom de la seva vida de missioner.

Mossèn Trifulgues, tot cofol, va començar a explicar...

—Fou a les costes del Senegal. Feta una calor asfíctant i vaig decidir despullar-me del tot i prendre un bany. Acabava de cabussar-me quan em vaig veure un tauró davant meu, carregat de males intencions.

—I, què va fer? —preguntaren els oients.

—No vaig perdre la serenitat. Em trec un ganivet i l'entongo sis o set vegades al cos del monstre...

—Epl! —comentà un dels presents— Si estava del tot despullat, d'on va treure el ganivet?

Mossèn Trifulgues, després d'un moment de vacil·lació, va contestar, tot amoscant:

—Però... vostès, què volen? Una aventura o una discussió?

No estava molt content, mossèn Buirac, de la dispesa on havia anat a allotjar-se.

—Senyora... —va dir a la mestressa, ja pocs dies— Això no pot anar.

—Què li passa, mossèn Buirac?

—Que no tinc ni sabó per a rentar-me.

—I què no té llengua?

—En sentir això, mossèn Buirac en deixà anar un de recaragolat...

—Repunyal de repunyal! Es que s'ha cregut, senyora, que jo sóc un gat?

Era un bon home, mossèn Llach, però es veia obsequiat per la Naturalesa amb una d'aquelles cares que no són gens a propòsit: per a participar en concursos de bellesa.

Certa tardà va anar a visitar una feligresa. Però aquesta s'estava banyant i el mossèn va haver d'esperar-se, en companyia de Bielel, un marrec de set anys, fill de la senyora.

—Digue's... «macos»... —va preguntar-li mossèn Buirac, al cap d'una estoneta de conversació—: què penses, de mi? El menut no va contestar.

—No vols dir-me-ho?

Aleshores, Bielel va respondre, desconfiat...

—Es que vol que em clavin una pallissa?

—Què és, un renegat?

—El que deixa la religió catòlica per a abraçar una altra religió.

—I si què deixa una altra religió per la catòlica?

—Aleshores és un convertit.

—Manelet —ja mossèn Grapell—, és la segona vegada que vens tard a la doctrina. A què es deu, això?

—Es que una dona ha perdut una pesseta al carrer i tots els noi hem estat ajudant-la a cercar-la.

—Es una bona acció. Però podies haver vingut més aviat.

—Sí, però és que vaig haver d'estar amb el peu damunt de la pesseta fins que se'n anà tothom!

COM ENS HO FAREM, ARA?

En Brunet a Terra Santa

Manuel Brunet ens ha marxat a Terra Santa. Va en pelegrinació, responent al seu fervor catòlic, que li ha rebrotat, pel que es veu, amb certa violència.

En l'article de comiat, Manuel Brunet deia que se'n va per a descansar. Nosaltres opinem que que descansaran seran els

lectors de «La Veu», que ja començaven a estar atabalats. I ningú no ens treurà del cap que això del viatget a Jerusalem és una maniobra d'en Pellicena per tal d'ar de dar unos dias de reposo a los lectores, que diria Solà de Canizares.

Deia Brunet que va acompanyat d'un senyor, «que també omplirà quartell» amb més autoritat que la seva. Treiem el Brunet té raó. No acompanyant ni sabem qui és. Però segurament que escriu amb més autoritat.

No se'n necessita molta!

—El meu confessor em va dir que solament el patí em portarà al cel...

—I què vas fer?

—Què volies que fes? Vaig a Núria cada diumenge...

NO VO... FER MES DE MECENAS

March liquida la seva «jaca»

Hom diu que March està molt disgustat amb la marxa oscil·lant dels esdeveniments d'aigun temps a aquesta part. Pensa, no obstant, venir a terres espanyoles per a vigilar les coses des de prudent distància del seu epicentre. Concretament, prepara el seu viatge cap a les Illes Canàries, lloc estratègic des del qual podrà guaitar també assumptes de «cabotatge» —de tabac i altres mercaderies més perilloses— per les costes marroquines. A la vegada, March, en el clima benigne de l'arxipèlag, es podria refer de la seva salut.

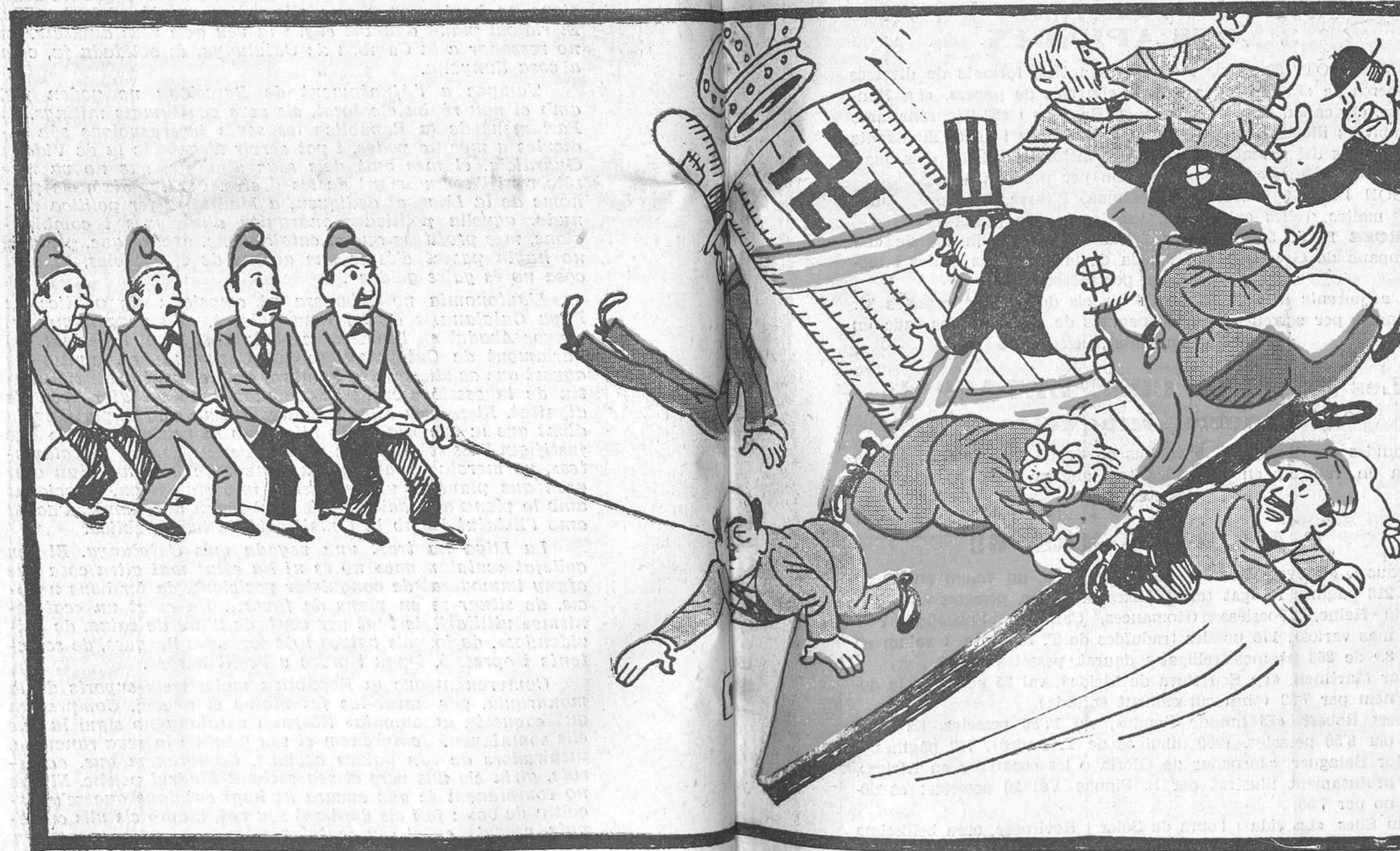
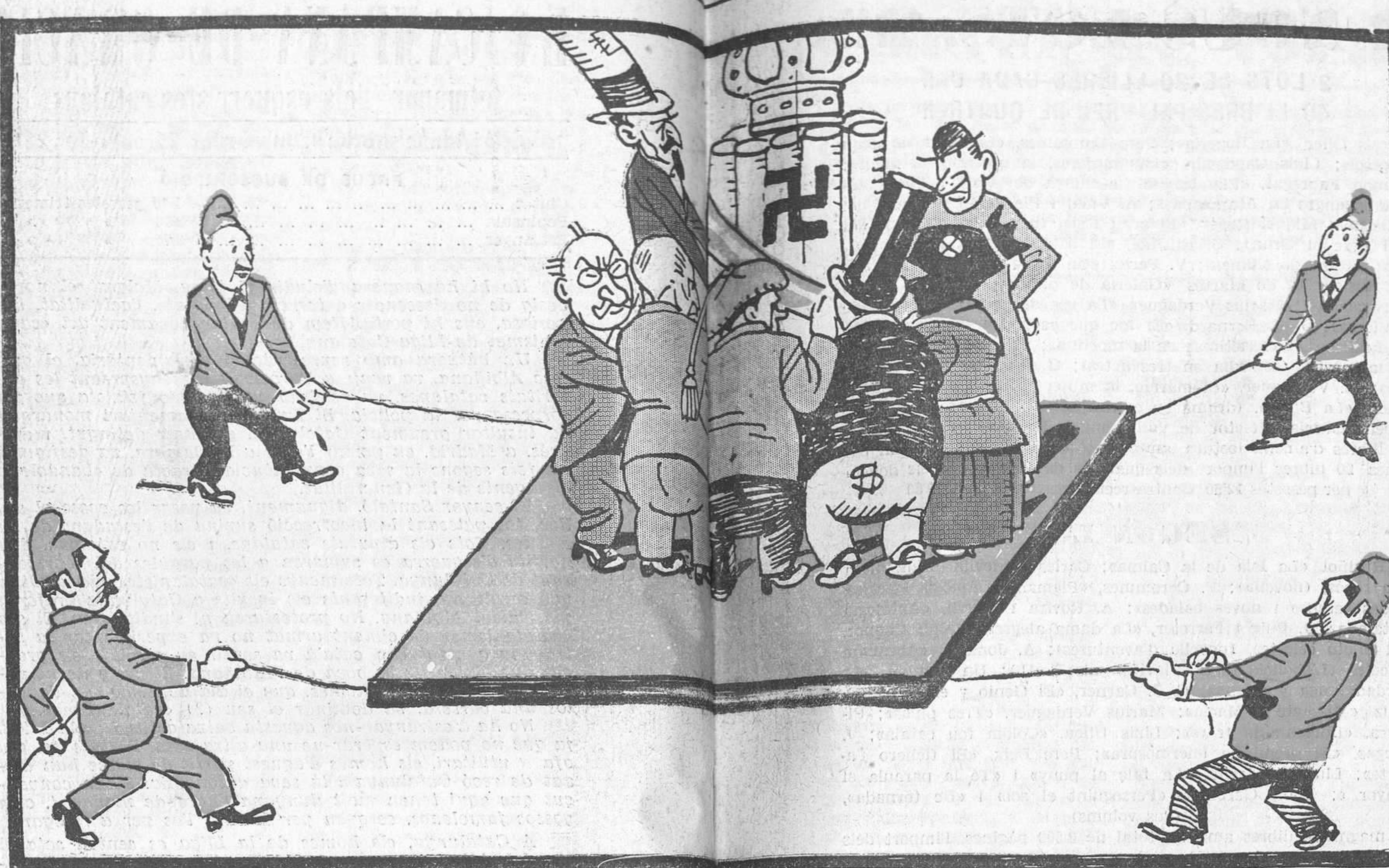
Per altra part, s'assegura que el contrabandista ha posat la seva pròpia «jaca» en venda, «a qualsevol preu», i liquida les altres cavalleries seves. Estima que el seu mecenatge a la Premsa no li ha ocasionat més que perjudicis materials i morals, i abundants disgustos. Pel que a certs... ajuts transitoris es refereix, és sabut que «ni por pienso» —en el sentit literal, tractant-se de cavalleries— no li interessan ja mules periodístiques que han caigut en el descrèdit i van passant de mans en mans sense que es pugui preveure el seu retorn a l'antiga «forma» de curses ja llunyanes.

Quant a la «jaca» nocturna del contrabandista, sembla que el seu actual director, avalat per un grup financer monàrquic, ha ofert quedar-se amb ella en condicions avantatjoses, a canvi d'una quantitat relativament modesta en concepte de usufruct de la maquinària i tallers. El compromís està a punt de signar-se.

Respecte a la mula del matí, que fou en els seus temps un bon periòdic i feu honor al seu títol, el copropietari, que avui ocupa un alt càrrec en la jerarquia parlamentària, posseeix una opció que probablement farà efectiva, encara que el negoci sembla ruïnós des del punt de vista econòmic.

De totes maneres són cavalls extenuats, sobre les corregudes dels quals ja no es fan ni tan sols apostes.

El senyor Anguera de Sojo ha obtingut l'excedència. Francament, no ho sentim. Deixem el sentiment, tot sentenciant, per a les dretes.

«La unió fa la força». — Un proverbi que han esmentat molt temps les esquerres espanyoles...

HI HA DIFERENCIA

Una semblança poc encertada

«Renovación», l'òrgan lerrouxista, publicava un article de fons sobre els incidents provocats per Albiana i la detenció del diputat per Burgos. Naturalment el cronista del diari radical aplaudia amb calor l'actuació de les autoritats cata-

lanes en aquest afer i trobava molt encertada la detenció del pistolero feixista. Però tot seguit el cronista escrivia una opinió molt curiosa: la que també calia detenir Largo Caballero en el seu darrer viatge a Barcelona, segons el periodista radical, l'ex-ministre socialista havia anat a «fer la revolució social».

Es curiosa aquesta posició del cronista del diari radical aplaudint amb calor l'actuació de les autoritats cata-

lanes en aquest afer i trobava molt encertada la detenció del pistolero feixista. Però tot seguit el cronista escrivia una opinió molt curiosa: la que també calia detenir Largo Caballero en el seu darrer viatge a Barcelona, segons el periodista radical, l'ex-ministre socialista havia anat a «fer la revolució social».

Es curiosa aquesta posició del cronista del diari radical aplaudint amb calor l'actuació de les autoritats cata-

lanes en aquest afer i trobava molt encertada la detenció del pistolero feixista. Però tot seguit el cronista escrivia una opinió molt curiosa: la que també calia detenir Largo Caballero en el seu darrer viatge a Barcelona, segons el periodista radical, l'ex-ministre socialista havia anat a «fer la revolució social».

Es curiosa aquesta posició del cronista del diari radical aplaudint amb calor l'actuació de les autoritats cata-

lanes en aquest afer i trobava molt encertada la detenció del pistolero feixista. Però tot seguit el cronista escrivia una opinió molt curiosa: la que també calia detenir Largo Caballero en el seu darrer viatge a Barcelona, segons el periodista radical, l'ex-ministre socialista havia anat a «fer la revolució social».

Es curiosa aquesta posició del cronista del diari radical aplaudint amb calor l'actuació de les autoritats cata-

Sense cap intenció...

L'advocat Gu... explica que certa vegada fou designat per a tenir cura de la defensa d'un jueu acusat d'haver-se apoderat d'unes pessetes.

—Us declareu autor del delicte? —va preguntar el jutge a l'acusat.

I aquest va respondre: —Perdoneu, senyor jutge. A hores volria saber el que diuen els testimonis.

En F... és un senyor que a més de radical procedent del reformisme, és molt diplomàtic.

Certa vegada, als banys de Santa Coloma, va entrar, per equivocació, en una cambra on es tanyava una senyora.

I sabeu què va fer, per a quedar bé? Va dir, tot retirant-se: «Perdoneu, senyor!»

En un Banc d'aquesta ciutat va presentar-se una senyora a cobrar un taló. Feia ja estona que s'esperava quan un mossèn «de l'establiment va invitar-la a passar a veure el gerent.

—Vostè és la senyora del compte correntista, veritat?

—Sí.

—Perquè la conec no he anat a cobrar-lo. El taló que va presentar a cobrament era adulterat. Hi ha estat afegit un zero després del cent. No podem pagar-lo!

I la senyora va contestar, tot llançant un fort sospir: —Es realment terrible l'afany que vostès, els homes, senten per ajudar-se els uns als altres.

A mi el papà —explicava, a la Cultura, una propagandista de la Lliga— cada any, pel meu sant, em regala un llibre.

I una mala llengua respongué: —Deu tenir una biblioteca molt nodrida...

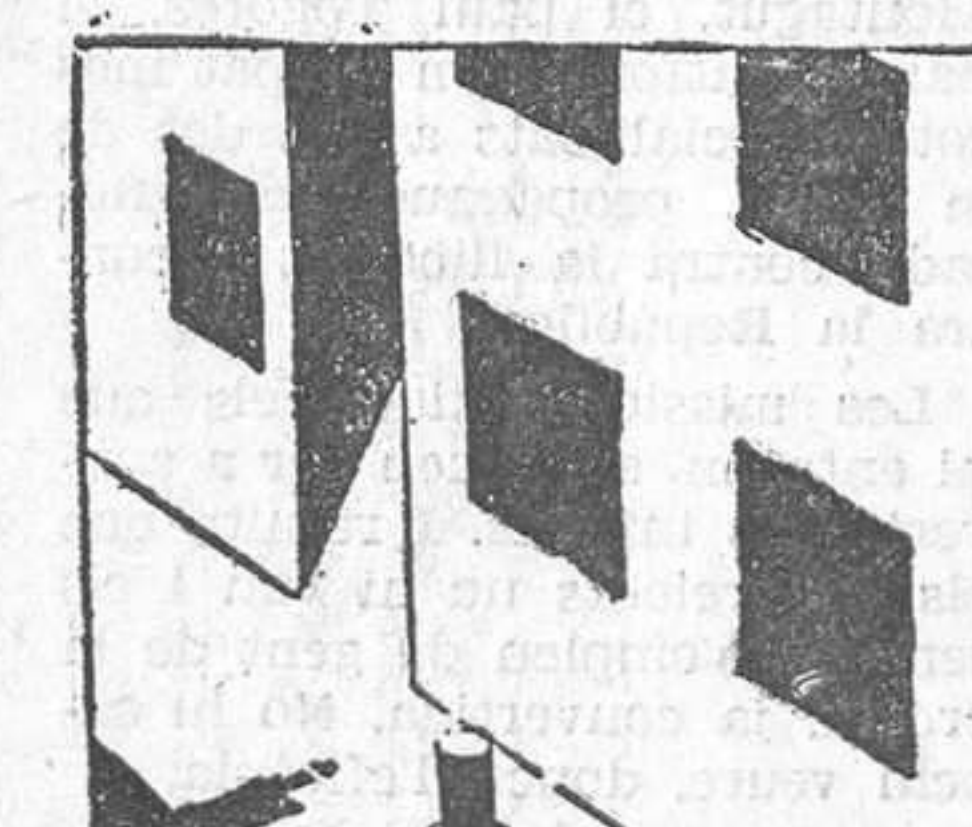
La propagandista va fer una cara més llarga!

Una piquiponiana autèntica: —A mi, això de les parelles d'enamorats em fa riure. Sempre veure que se'ls posa com a exemple: Romeo i Julieta, Hero i Leandro, Abelardo i Eloïsa, Daoiz i Velarde...

Paraules sentides als passadissos del Parlament... —Saps en T...? Del principal de la casa ha anat a parar al cinquè pis...

—Sí que ha baixat!

Al senyor Carreras Candi li preguntà un dia, molt seriósment, una alumna de l'Escola de Bibliotecàries: «¿Sabia el segon cognom de don Juan Tenorio?»

«La Humanitat» és el periòdic de tots els republicans d'Esquerra

—Si vol guarir-se, senyor marqués, haurà de guardar un règim.

—I ara! Que no ho sap, doctor, que nosaltres, els nobles, som enemics del règim?

COSES DEL SR. CAMBÓ

La Lliga ja pensa en retirar-se de l'Ajuntament

La Lliga es veu acorralada, en un carreró sense sortida. El Parlament de Catalunya, després de la desertió dels diputats de dit partit, va fer serenament la seva tasca. A Madrid, davant el fracàs sorollós de les seves maniobres a casa nostra, ningú no fa cas de Cambó ni dels seus homes. Perden terreny per moments...

Davant la tragèdia de l'orgull humiliat, de les pretensions desfetes, dels afany sense resultat, de les ambicions decebudes, la Lliga es sent en ridícul, i es prepara, per a salvar-se, a jugar-se el tot per tot.

El senyor Cambó ha donat instruccions categòriques. La minoria de Lliga Catalana ha de retirar-se de l'Ajuntament de Barcelona. Però per a no fer el ridícul com l'han fet amb la fugida del Parlament cal cercar un motiu, i aquest motiu és la nota insolent i provocadora que, demanant coses absurdes, han adreçat a l'alcalde, sense voler recordar que no són més que una minoria i que enlloc del món no manen les minories.

Raciocina així, Cambó: «Com que no ens atendran, com que el que demanem no pot ésser, farem l'agreujat i ens retirarem espectacularment. Deixarem l'Esquerra sense la nostra col·laboració, i així precipitarem la seva caiguda...»

S'equivoca Don Francisco. La minoria de la Lliga podrà retirar-se, si així ho mana l'amo, de l'Ajuntament. Però, talment com ara al Parlament de Catalunya, no passarà res i tot anirà seguint igual. Pot estar-ne segur...

Es a dir: si que passarà quelcom. Que la Lliga farà un nou paper ridícul, que a Madrid perdrà uns quants enters, que minvarà més el seu prestigi i que el jovent de la Lliga, cansat de tantes imposicions absurdes i de tanta maniobra idiota i de tantes combinacions anticèniques, adoptarà una actitud seriosa que no plaurà gens als líders.

I res més.

El senyor Carreras Candi, atabalat, no va saber donar-li cap resposta.

El Sr. Marraco, «regionalista» aragonès

El senyor Marraco fa alguns anys s'anomenava «regionalista» aragonès. El seu regionalisme, però, era molt especial! davant la credulitat de l'illustre catedràtic saragossà Joan Moneva i Puyol, contrastava la seva actitud que tenia puntes de xenofòbia. Manuel Marraco és un home dur i cantellut del qual els seus propis compatriotes diuen que encara amb bills en lloc de tinta. I catalans ha hagut de parlar dels catalans va vulgaritzat la paraula «femencios» fins al punt que no hi ha article seu en què no aparegui en títol el sentit pejoratiu que pot tenir i que ens llança al rostre amb la virulència d'un insult.

En Mir, satisfet de la popularitat, va tancar el tracte.

—Envieu-me-la a casa.

—A quin nom? —preguntà l'antiquari.

I Mir, decepcionat, va trencar el tracte.

Cert dia en Mir, el pintor, va anar a casa d'un antiquari i va enamorar-se d'una llumenera...

—Quant? —preguntà.

—Quaranta pessetes, perquè és vòstè. A un altre l'hi demanaria el doble.

En Mir, satisfet de la popularitat, va tancar el tracte.

—Envieu-me-la a casa.

—A quin nom? —preguntà l'antiquari.

I Mir, decepcionat, va trencar el tracte.

El darrer conte.

Una família discutia els noms que posarien a una nena acabada de néixer.

—Jo li posaria Maria-Lluïsa. Es senyorivol.

—Jo, Maria del Socors. Es nom català.

—Jo, Maria Pepa. Es castís.

El pare hi digué la seva: —Jo, Maria Illa. Porta sort.

I la darrera enganyifa: —En una habitació hi havia cinc persones. En això entra una veïna. I el marrec de la casa —sis anys— que no la podia sofrir, exclama en veu alta: —Bo! Ja som set.

Per què va dir-ho, això? Aquí el que escolta copsa tot seguit la malícia del conte.

—Es que la veïna estaria embarassada!

I no és això.

—Es que el nen no sap comptar, sabeu?

El senyor Peman, cavernícola, i el senyor Bolívar, comunista, han coincidit al Parlament a apreciar que el Govern Lerroux no es distingeix en res del Govern Azàna.

Els curts de vista, segons es pot veure, abunden en tots els camps.

I la miopia, pot ésser, també, un motiu de coincidència.

Endavant, amb la cooperació

Cooperació. Cooperativisme. Dues paraules que sonen sovint a la nostra oïda, però que pocs saben què signifiquen.

Al voltant de la Llei de Cooperatives, discutida al nostre Parlament, un sector determinat —comerciants i altres gremis— ha començat una ferma ofensiva contra ella.

Per a saber si una llei és bona manca saber què li critica. Nosaltres diem: Endavant, visca la Cooperació!

Mitja figa, mig raïm

PETROLI ENCES

Tenim a la vista una foto de l'incendi del Djebel-Tselfat, pou de petroli marroquí. Segons diu l'epígraf, les flames pujaren amunt un quart de quilòmetre.

Aquesta negra fumerola, que entranya la ruïna i la desesperació, diríeu que és un símbol de l'estat present de la societat capitalista i dels problemes que la contorben. En el capital, com en el pou de petroli arborat, les flames són arran de terra. Si alguna cosa puja amunt i s'eleva, només és fum, fum, fum...

UN ACORDIO QUE PLORA

Als grans bulevards, prop de la Madeleine, sentíreu, tot passant, el gemec d'un acordió que un home jove, cec, polsa amb rara habilitat.

Aquest home, amics, era un infant l'any 1914. Tenia els ulls ben clars i reia i jugava com totes les criatures. Vingué la guerra, l'enemic va bombardejar el poble i el desgraciat valet va quedar sense ulls.

I ara, si pot mig riure, captant, és perquè la reina dels belgues, compadida, va regalar-li un acordió. Aquest mateix acordió que ara plora als seus dits. I hauria de fer-nos plorar a tots de vergonya. És la guerra!...

PIRATERIA DOLLFUSISTA

Les hordes reaccionàries que a les ordres d'un príncep d'opèreta han fet el joc al canceller microscòpic, en la fellona tasca d'estrangular el socialisme austríac, tindran la seva part en el botí.

Aquells magnífics edificis que la municipalitat de Viena havia bastit, per als treballadors, i que eren meravelles dintre el seu gènere, van a ésser desallotjats, per la violència, dels seus legítims estadañers, per tal que se'n gaudeixin els assassins de la «Heimwehr»... Als gossos de presa cal donar-los un os. I l'os serà la casa de Carl Marx i les altres com ella.

UN MILIO DE PILOTS

Els dirigents de la Rússia soviètica no es moquen amb mitja màniga. Dintre de tres anys disposaran d'un milió de pilots aviadors, en disposició de fer polsaguera de tots els exèrcits capitalistes.

Convindria, però, que no es-

peressin tant. El capitalisme mundial té pressa a fer la guerra. I per bé que no disposi de tants pilots, sabem que no li manquen pilots.

CONTE BRITANIC

Rudyard Kipling, el famós escriptor anglès, ha arribat a acreditar tant la seva signatura que hom calcula que allò que escriu li remuneren a raó de sis «shillings» la paraula, que són unes onze o dotze pessetes, al canvi actual. Així una quartilla de dues-centes paraules li produeix dues mil quatre-centes pessetes. Si fa no fa com a un escriptor català!

Un col·leccionista d'autògrafs ha demanat, per carta, a Kipling, una sola paraula, a canvi de la qual li ha enviat els consabuts sis «shillings».

I el gran escriptor ha quedat bé. El col·leccionista ha rebut d'ell un full de paper i al bell mig, ben llegible, una paraula: «Gràcies!»

I la paraula era escrita a màquina!

SCARAMOUCHE

No calia que fos declarat. El país viu en estat d'alarma des que governa el senyor Alexandre Lerroux.

Sorpresos... i defraudats

«La Veu» és un periòdic que forçosament ha de fer ballar el cap als pobres senyors Esteves. Quan no es contradiu en el mateix número, i a vegades a la mateixa pàgina, ho fa a llarg termini.

Recordem que amb motiu de les eleccions legislatives de la Gran Bretanya donava per fracassat el socialisme britànic. Ara ens explica que després de vint-i-set anys de «manar en els afers municipals de Londres» els conservadors, els laboristes han aconseguit majoria, per primera vegada.

Quina visió tenia, doncs, «La Veu» de les coses britàniques?

I el més graciós és, encara, que afirma que «el triomf dels laboristes no ha sorprès gaires persones». Naturalment, que no! Els únics sorpresos hauran estat els lectors de «La Veu».

Sorpresos i defraudats.

EL CAMI DEL CEL

La Santa Missió la de les seves

El diumenge es mobilitzà la caverna. A totes les esglésies: esglésies de Barcelona començà allò que en diuen la «Santa Missió», i que té, segons sembla, per finalitat portar-nos de pet al cel.

Cent cinquanta-cinc predicadors varen pujar a la trona i

segueixen pujant-hi aquests dies, per tal d'assenyalar-nos, magnànims, el camí de la glòria i de passada dir algun que altre penament de la República i dels seus homes. Cent cinquanta-cinc senyors, vestits de diferents maneres, que tot parlant del cel pensen en la terra on no hi estan tan malament.

Hàbits negres, de mil formes; hàbits blancs, amb cors sagnants enganxats al pit; hàbits de color de xocolata, amb creus i rosaris penjant de la cintura; escolapis amb pitet i jesuïtes escadusers; capellans i canonges... Si seguiu esglésies veureu com ha estat mobilitzat tot l'exèrcit, des del «tremend» pare Baradat, d'aquells «Sagrados Corazones» que donen tanta feina al rector dels Josepets, fins al versallesc Masdaxart, «el favorito de las da-

mas», tot mel i sucre candi, passant pel jesuïta Solà, preferit dels fabricants, pel pare Nicéfor de «Jesús i Maria», del morro fort; per mossèn Pla, monàrquic «enragé»; pel «padre Rincón», antiautonomista; pel jesuïta Puigrefagut, enemic del règim, que no s'amaga d'ésser-ho; pels enfutismats Fabregat, l'agustí Suárez, el jesuïta Basols, mossèn Ricart, el mercedari Refié, el carmelita Baptista de Sant Josep, el caputxi Montagut, el paül Togores, el pare Montfort, i un grapat més tots especialitzats a fer, des de la trona, propaganda dissimulada contra la llibertat i contra la República.

Les missions, diuen els que hi entenen, serveixen per a convertir els infidels. I resulta que els no creients no hi van i els temples s'omplen de gent de la crosta, ja convertida. No hi sabem veure, doncs, l'eficàcia...

Cent cinquanta-cinc predicadors parlant alhora constitueixen un esforç de propaganda que cap partit polític no s'atreiria a organitzar.

Seixanta-set esglésies serveixen d'escenari a aquesta demostració cavernícola. El «tinglado» està ben muntat...

Però les ànimes esgarriades que arribaran a convertir caben en un taxi dels petits. I encara deixant buit el seient del costat del xofer.

Es allò que deia un home pràctic en sentir cantar una gallina:

—Quant de reclam per a un trist ou!

2 NOUS LOTS, 2!!

2 LOTS DE 20 LLIBRES CADA UN!
40 LLIBRES PEL PREU DE QUATRE!!

Narcís Oller, «La Bogeria»; Pere Coromines, «La mort de Joan Apostol»; Lluís Capdevila, «Las mujeres, la noche y el amor»; Ramon Fabregat, «Flandes, la Catalunya del Nord»; Paco Madrid, «Sangre en Atarazanas»; A. Vidal i Planes, «La Virgen del Infierno»; Miquel Roger, «El gran Rei», (novella dels temps del Rei Pere el Gran); S. Rusiñol, «El catalán de la Manxa»; R. Sanz, «Raza de titanes»; V. Pérez, «Un militante de la C. N. T. en Rusia»; B. de Martos, «Galeria de pintors espanyols», (amb il·lustracions); Marius Verdaguer, «La isla de oro», (la novella de Mallorca); J. J. Bernard, «El foc que es revifa malament»; V. de Laussay, «Las victimas de la morfina»; C. Gumà, «Ni la teva ni la meva», (comèdia en tres actes); G. Alomar, «De poetització»; M. Verdaguer, «El marido, la mujer y la sombra»; M. Angelon, «La Bolsa», (drama en quatre actes); S. Sarrà, «Xenius»; Vicenç Garcia, (Rector de Vallfogona), «Poesies sèries i jocosas» 20 llibres d'amena lectura, amb un total de més de tres mil pàgines 20 llibres l'import dels quals és de pessetes 56 els donem per pessetes 12'50. Contra reemborsament: ptes. 13'50

SEGON LOT

S. Rusiñol, «La Isla de la Calma»; Carles Soldevila, «Una nit a bon repòs», (novella); P. Coromines, «Pigmalió»; Apelles Mestres, «Odes serenes i noves balades»; A. Rovira i Virgili, «Antologia Catalana»; J. Puig i Ferrer, «La dama alegre»; Ralph Connor, «El piloto celeste», (novella d'aventures); A. Jonanlt, «Abraham Lincoln. (L'abolició de l'esclavitud als E. U.)»; Un hombre, «La verdad única y eterna»; S. J. Carner, «El Genio y el Arte»; D. Ruiz, «Missatge a Macià»; Marius Verdaguer, «Tres pipas»; Pitarra, «Dotzena de frare»; Lluís Ulloa, «Colom fou català»; J. Burgas, «El premi de l'hermosura»; Pere Foix, «El fichero i sarte»; Lluís Capdevila, «La falç al puny» i «Té la paraula el senyor...»; Alain Gerbault, «Perseguint el sol» i «De tornada», (dos volums)

20 magnífics llibres amb un total de 3.500 pàgines, l'import dels quals és de pessetes 52'50, es donen per pessetes 12'50. Tromesos a pessetes 13'50

3 LOTS APENDIX

PRIMER LOT: 60 diaris i almanacs antics, formats de diversos números de «El noi de la mare», «Lo tros de paper», «La Xanguet», «El cañón Krupp», «El cañón Rayado» i «El Tiburón», amb nombroses il·lustracions de F. Padró, E. Planes i altres dibuixants de mitjans del passat segle, el valor històric i artístic dels quals és incalculable, els donem per pessetes 4'50

SEGON LOT: 30 obres de C. Gumà, Pitarra, Vilanova, Aulés, moltes d'elles exhaurides, les donem per pessetes 4'50

TERCER LOT: 50 Almanacs i números extraordinaris de «La Campana de Gràcia» i «L'Esquella de la Torratxa» antics i moderns, els donem per pessetes 4'50

Als adquirents dels CINCO LOTS els els donem per pessetes 30. Trameses per correu en quatre paquets de quatre quilos cada un (molt ben enbalats), pessetes 34

Les «OBRES COMPLETAS» de Guerra Junqueiro

traduïdes per Marquina, 5 volums en 8.º de més de 200 pàgines cada un, relligats en magnífica tela anglesa amb estampacions, pessetes 10'50

6 LLIBRES MES, 6!!

Carducci, «Nuevas Rimas y odas bárbaras», un volum en 4.º de 216 pàgines relligat tela planxes daurades, pessetes 3.

Enric Heine, «Poesies», (Romances, Cantares, Ensueños, Poemas varios), 175 poesies traduïdes de T. Llorente, 1 volum en 8.º de 288 pàgines, relligat i daurat, pessetes 2'50.

César Martinell, «La Seu Nova de Lleida», val 25 pessetes; la donem per 7'50 (obra curosament editada).

Robert Robert, «El mundo riendo», val 17'50 pessetes. Es dona per 8'50 pessetes. (200 dibuixos de T. Padró), 712 pàgines.

Victor Balaguer, «Jornadas de Gloria o les españolas en Africa», profusament il·lustrat per E. Planes. Val 20 pessetes; es dona per 7'50.

Feliu Elies, «La vida i l'obra de Soler i Rovirosa», obra bellíssima amb nombroses il·lustracions i relligadura de luxe. El seu preu és de 125 pessetes; es dona per 75.

Aproveiteu l'ocasió i féu aviat la vostra comanda a:

LLIBRERIA CENTRAL - Muntaner, 42 - Telèfon 35255 - Barcelona

De com la Urraca se'ns pot fer republicana

No és broma, no, que parlem seriosament. La Maria Rosa Urraca Pastor, la propagandista cavernícola ho ha dit, públicament, a Castelló...

Escolteu-la:
«Como católica, si la Iglesia

me mendara que aceptara la República, aunque con repugnancia, y guardando en el fondo de mi alma la convicción de que la Monarquía es superior a la República, la aceptaría.»

Heus ací per on, si el senyor aquell de Roma així ho disposa, tindran la Urraca fent-se sòcia d'algun centre republicà...

No fem bromes!

— Què diria, el teu pare, si et sentia dir aquestes blasfèmies?
— Força content que estaria.
— Deu ésser un heretge.
— No. Es sord...

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

SANT ADRIA DEL BESOS

Constructors d'humorisme

«La Veü de Besòs». Una vegada més ens hem d'ocupar d'aquesta «veü» tan especial i tan tronada. En el número corresponent al primer de març fa un esforç d'aquells que no tot-hom pot fer, i aboca pel broc gros un devesall d'humorisme que fa por. Ara que, com és de suposar, aquest humorista és una cosa tan especial i tan..., com totes les que produeix aquesta «Veü».

Un botó de mostra, i transcrivim íntegrament, sense esmenes ni correccions —a cadascú el que és d'ell:

«Duitem que existeixi cap persona sense haver-se intimidat amb quèlun company. Hi ha un adagi que diu: que qui té companys, també tindrà afany. Hi ha qui diu: els companys donen afany. I no n'hi ha cap que digui que un mal company pugui ésser president de la Generalitat».

I després d'un embolic d'adagis, companys, trapelles, afany, etc., sense solta ni volta, acaba l'articulista de la «Nota del moment» així:

«I que consti que res de tot això qu'hem dit, té res que veure amb el primer magistrat de Catalunya: senyor Companys. Encara que en la seva persona exterioritzant el tracte amistós que respon amb els seus, no deixarà de comprendre tothom que és un Companys, que ens dona moltes fatigues; tantes, que pressentim que no ens faci caure de morros.»

Com es veu, l'humorista (anomenem-lo així?) que ha escrit tot això, un cop en marxa humorística ha cregut convenient de reconèixer-se que té «morros», única cosa d'humor i llegible en tot el trascurs de les ratlles transcrites. Llegible, tant en el sentit gramatical com en el comú.

En la darrera sessió municipi-

pal, amb els vots en contra de la Lliga, s'aprovaren dues proposicions anul·lant la concessió del servei d'autoòmnibus local i municipalitzant-lo.

No cal dir que aquest acord, especialment el darrer, són agradosos al poble liberal i democràtic.

Per la nostra banda, plenament satisfets, i encoratgem a seguir en el camí emprès de desfer explotacions.

J. GRAU

MATARÓ

Retrucos

Ja fa algun temps que un matrimoni resident a França vingué a Mataró a visitar uns familiars seus, i una tarda se'ls ocorregué de visitar, en pla de turistes, la Basílica de la nostra ciutat.

Feia ja bona estona que l'esmentat matrimoni es trobava dins l'església, deserta en aquella hora, quan la muller, sense adonar-se'n, extasiada en la contemplació de les imatges, s'allunyà del seu marit i, tota sola, no veié un capellà que se li acostava fins que aquest li donà un fort pessic en un braç.

La senyora quedà tan parada de la gosadia que restà desorientada uns segons, sense poder dir ni un mot.

Quan retornà a la realitat, el capellà havia desaparegut com per art d'encantament.

No cal dir que si el marit es dona compte a temps del que passava, la planxa hauria estat de les de marca registrada.

Ara que nosaltres ens fem càrrec que una equivocació tothom la pot tenir.

Dies passats els alumnes d'una secció de l'Escola d'Arts i Oficis restaren sorpresos en veure que un dels professors de dita escola arribava puntual a la classe, cosa que no havia ocorregut des de temps immemorial.

—Alguna cosa extraordinària

deu ocórrer —es deien uns als altres.

El motiu era que el conseller delegat de Cultura havia de visitar aquell vespre l'Escola.

No fa gaire temps que hi havia a les Escoles Pies un «pare» que col·leccionava cromos Nestlé.

La manera d'adquirir els cromos no era, com potser suposeu, comprant molta xocolata; de xocolata no en comprava ni gota, els que la compraven eren els alumnes; ell només es limitava a exigir el lliurament dels cromos, fins i tot els oferia l'indult dels càstigs imposats mitjançant un nombre determinat de cromos.

Molt edificant, no us ho sembla? Molt edificant.

MORA D'EBRE

«Més enllà del Ebre...»

Es amb sentiment que sentim a dir tot sovint, quan es parla sobre Catalunya, i assenyalant l'Ebre com a frontera divisòria d'aquesta amb la resta d'Ibèria, la frase coneguda per tothom «més enllà de l'Ebre».

No sols s'empra aquest tòpic des de Catalunya, sinó que des de la resta de la Península es fa exactament igual.

Ignorem si la geografia està molt lluny dels coneixements dels que parlen així, o bé és una frase que causa efectes mitinescos de gran èxit. «Més enllà de l'Ebre...» Fa bonic.

—Però, què no ho veieu? L'opinió està a meu costat!

Vargas Vila ha dit: «Un partit que retrocedeix ja no és un partit, és una turba en derrota.» Heus ací el cas de Lliga Catalana.

L'enquesta continua...

(De «Izvestia», de Moscou, reproduït per «Lu».)

Més enllà de l'Ebre hi ha Catalunya. La mateixa mirant de les dues bandes. Els qui coneixem bé aquestes terres no hi trobem diferència; els mateixos anhels, les mateixes ansies de llibertat, desig de major justícia social, preocupació pels problemes vitals que afecten la nostra terra...

Jo m'atreveixo a requerir a l'amic Ventura Gassol, que tingué l'honor d'acompanyar l'Honorable senyor President traspassat, Francesc Macià, en les seves visites a aquestes terres, i vegé les mostres d'adhesió i simpatia i l'entusiasme de la multitud entorn de la figura de «l'Avi», representant genuí d'aquesta Catalunya plena de sentiment esquerrà, jo us requereixo, amic, perquè amb la vostra paraula abrindada, amb la vostra ploma, feu sentir arreu de Catalunya, ben fort, que «més enllà de l'Ebre» hi ha uns germans disposats a defensar la nostra terra, tot sacrificant el que calgui a profit dels nostres ideals.

Altres vegades, companys nostres han protestat públicament d'aquesta forma d'expressar-se, que ens situa confusament davant dels altres; nosaltres hi ajuntem la nostra i esperem que s'acabi d'una vegada l'ús de l'esmentada frase, a profit de tots.

F. MESSEGUER

S'anuncien revolucions a data fixa.

S'assenyala el dia, l'hora i el lloc de l'ocurrència.

S'anuncien els noms dels protagonistes... Llústima que no es despatxin localitats per endavant!

CASTELLBISBAL

Ahir i avui

El nostre rector se'ns torna cada dia més complidor. Durant la dictadura, amb altivesa pròpia de senyor feudal, es negà a enterrar un xicot mort després de malaltia llarga i dolorosa, pel fet de no haver volgut rebre en vida «los auxilios espirituales».

Ara que, encara que lentament, ja comencen a iniciar-se els actes lliures de tot ingerència ensotana, va cuita-corrents allà on olora que se li pot escapar alguna «ànima» a oferir els seus importantíssims serveis amb la mateixa persistència que un corredor d'assegurances quan preveu una bona prima,

Em suggereix aquesta comparació el cas ocorregut fa una mesada, aproximadament, a una bona família, la qual vegé amb gran dolor la pèrdua del cap de casa. En saber que aquest era el mort, li faltaren comes al «prevere» per anar-hi, tot i ésser una hora lluny del poble i no haver estat demanat.

Amb amabilitat jesuítica se'ls oferí per tot, i intentà demostrar que la seva intervenció era necessària per a defensar aquella ànima de les escames de Satan, que ja la tenia mig seva, però que ell, amb braó, li arrabassaria de les grapes i la portaria a coll-i-be fins a dalt del cel, sense deturar-se ni tan sols a l'estratosfera.

En contestar-li la família que no calia que es molestés a fer semblant proesa, ja que ells creien que el cel i l'infern eren en aquest món, el clergue, que de cap manera no volia que prosperés la voluntat de la família, perquè preveia una manifestació cívica imponent, i l'exemple podia fer proselit, s'oferí a treballar de franc, però també fou rebutjat, i aleshores proferí paraules molt fora de lloc, aprofitant-se de la depressió moral de la família.

J. ARUS

Editorial Llibertat, S. A.

El Consell d'Administració d'aquesta Societat ha acordat convocar els senyors Accionistes a Junta General Ordinària, que es celebrarà el dia 24 del corrent mes, a les vuit de la tarda, al local social.

Els assumptes posats a l'ordre del dia són:

Examen i aprovació en el seu cas de la Memòria i dels comptes de l'exercici del 1933.

Elecció de Consellers.

El balanç del darrer exercici, junt amb els comprovants d'aquest, pot ésser examinat pels senyors Accionistes, a les Oficines de la Societat.

Barcelona, 5 de març del 1933.

El Secretari,
M. RUBIO I TUDURI

El President del Consell d'Administració,
J. TOMAS I PIERA

Una frase de Lerroux:

«Al que se salga de la ley yo lo veré subir al Gólgota, impávido, aunque el corazón me llore»

I, per què no el fetge, senyor Lerroux?

Posats a plorar!

— Què té, aquesta criatura?
— Res. Que la tinc molt mal criada... Figuri's que vol governar!

— Pare... Què són missioners?
— Els que prediquen als salvatges per tal de convertir-los.
— Com és que la mare ha dit que anava a Sant Jaume a escoltar els missioners?

REPICS

Feu el favor de riure.

En preguntar alguns diputats al senyor Lerroux si en una reunió de la minoria radical havien tractat en línies generals de la política, contestà:

«—Generals? Generals són els que porten els entorçats.»

No rieu!

Es que no sabeu apreciar la gràcia del «xisto».

El fiscal de la República no ha trobat delictes en la reunió d'uns monàrquics que conspiraven contra ella.

Suposem que no us n'estranyeu, oi?

Nosaltres, tampoc.

De La Veu:

«Com pot obtenir un Govern una majoria al Parlament i al país.»

Molt senzillament. Dirigint les eleccions els experts de la Lliga i permetent coaccionar a tort i a dret.

No cal obrir pas cap escola nova.

En un banquet celebrat a Sevilla pels estudiants catòlics el catedràtic senyor Cañada, que havia militat a les files del partit socialista, va fer, en un parlament, pública confessió de catòlica.

A aquest senyor Cañada el veiem en camí de fer sort.

Un ascens, almenys, el té segur.

Sembla que el Govern lerrouista ha acordat establir camps de concentració.

Així s'avança feina a Gil Robles.

I a feina feta, no hi ha des-torb.

Diu El Debate:

«Pero si no hubo debate político, hubo al menos los prolegómenos. El prologuista fue José María Pemán, cuyo apellido, pero es posible?, no era conocido del señor Lerroux ni del señor Prieto.»

I per a això va escriure El divino impaciente?

Copiem de El Siglo Futuro: «Si pudiéramos, convertiríamos España en un campo de misiones...»

No ens ve de nou. Però no podran. Cal que perdim totes les esperances.

Per al dia 18 té anunciada una conferència política a Tortosa el diputat lerrouista (?) Pérez Madrigal.

A qui va facturat? El senyor Bau potser en sap quelcom.

Llegim: «A. B. C.»... «F. E.»... «F. A. I.» «C. E. D. A.»... «U. G. T.»... «F. U. E.»... «C. N. T.»...

Mentre això no acabi amb un «R. I. P.»...

Com ho voldrien els de «A. M. D. G.»!

El pobre Albiñana ha fet el ridícul al Parlament de Madrid. Ningú no li ha fet cas, excepte el seu company Rojo.

Hi ha companyies que maten.

En unes declaracions, Romanones ha fet un veritable retrat de les Corts espanyoles. Ha dit: «Para mí el Parlamento sigue siendo igual que en las Cortes de la monarquía. No ha variado nada; las mismas caras; los mismos procedimientos; los mismos discursos.»

No cal dir-hi res més.

La Veu ha perdut els estreps. I talment com el nou ric que en encegar-se li rebroten els renecs dels seus temps pobres, a La Veu li surt el lèxic groller i de bastaix que fins ara havia dissimulat sota una fingida cortisanía.

La Veu, acorralada en la posició absurda que sosté, s'esbrava amb insults i impertinències contra els homes de l'Esquerra, a manca d'arguments.

No cal fer-li gaire cas. La tragèdia és fonda i ens en fem càrrec.

El Correo Catalán posa en boca del bisbe Irurita aquestes paraules:

«La religión católica es la religión de la alegría.»

Ja ho sabíem. Però sempre és d'agrair la franquesa. Les «juergues» presbiterials fins ara havien estat molt amagades!

Una altra frase de l'Irurita, segons el diari tradicionalista:

«Esos pistoleros, esos comunistas, son mis hijitos...»

Es veu que el bon senyor es trobava en pla de franquesa.

Encara que no ens digui res de nou.

També ho sabíem.

Hem vist un document dels requetés encapçalat amb les inicials «D. P. R.»

—Què volen dir, aquestes lletres? —ens preguntà un amic de bona fe...

I abans que roguéssim contestar-li, replicà un tercer:

—«Duros, pessetes, rals...»

La Veu ha publicat sencera, i en castellà, la lletra que el senyor López Manduley va trametre als diaris.

No podia ocórrer altra cosa.

Diu El Matí, molt seriósament:

«La Butlla de la Santa Croada és un dels mitjans més directes per a eixugar misèries.»

No us sembla que això és burlar-se del poble que passa gana? Fer brometa, ja està bé, però fins aquest extrem ja és massa, tanmateix!

ALLOZA

— La reacció no abasta tot!
— Ja pot ben dir-ho, ja. Comença amb l'A. B. C. i acaba amb la C. E. D. A.!

Un tal Morera, des de El Correo s'adreça al diputat senyor Francesc Riera i li diu:

«Por si acaso no olvide de que los legítimos propietarios no se allanarán nunca, nunca —lo entiendo usted?— a que se les usurpe su patrimonio...»

Aquest baranda no deu recordar-se de la por que passaren els dies següents al 14 d'abril...

El Borbó, a Londres, ha guanyat un plet d'onze mil lliures esterlines contra l'Estat espanyol. Bon profit. I ara, a reben-tar-los lluny de la senyora.

Ara Renovación se les emprèn contra el general López Ochoa, el republicanisme del qual ningú no pot posar en dubte.

El senyor López Ochoa va explicar, fa uns dies, la conducta de l'Emiliànu quan la proclamació de la República.

«Ahora lo comprendo todo», com diuen en els drames.

Lerroux, ex-anarquista, no és partidari de la lluita de classes. Però és que hi ha algú que en sigui partidari?

La lluita de classes és un fet, que pot agradar o no pot agradar, però que no es pot negligir. Existeix! I només hi ha un procediment per a no veure la realitat. El que acostuma a usar l'estruc.

Ja deveu haver llegit aquell fastigós article de La Veu contra el senyor Selves, per la detenció de l'Albiñana.

I no deveu recordar res més vergonyós, més anticatalà, més denigrant, més baix de sostre.

La Veu s'ha proposat batre el rècord de la ignominia.

I es pot dir que ja l'ha batut.

La Lliga té per costum queixar-se de tot. Però ara, perquè el comissari d'Ordre Públic de Tarragona ha penyorat un diari catòlic per manca a la veritat, diu La Veu:

«Els esquerrans es tornen delicats...»

S'equivoca, La Veu. Jo ho eren. No són com la Lliga, sortosament.

L'Institut «castellà» de Sant Isidre, en una nota, parla de «la persecució de la propietat rústica».

I saben, els que això diuen, que no hi ha tal persecució.

Però com que ells per propietat entenen el dret d'exploitar el poble, no hi ha manera d'entendre'ns.

El pollo Alfred Gallard escriu a La Veu el que segueix:

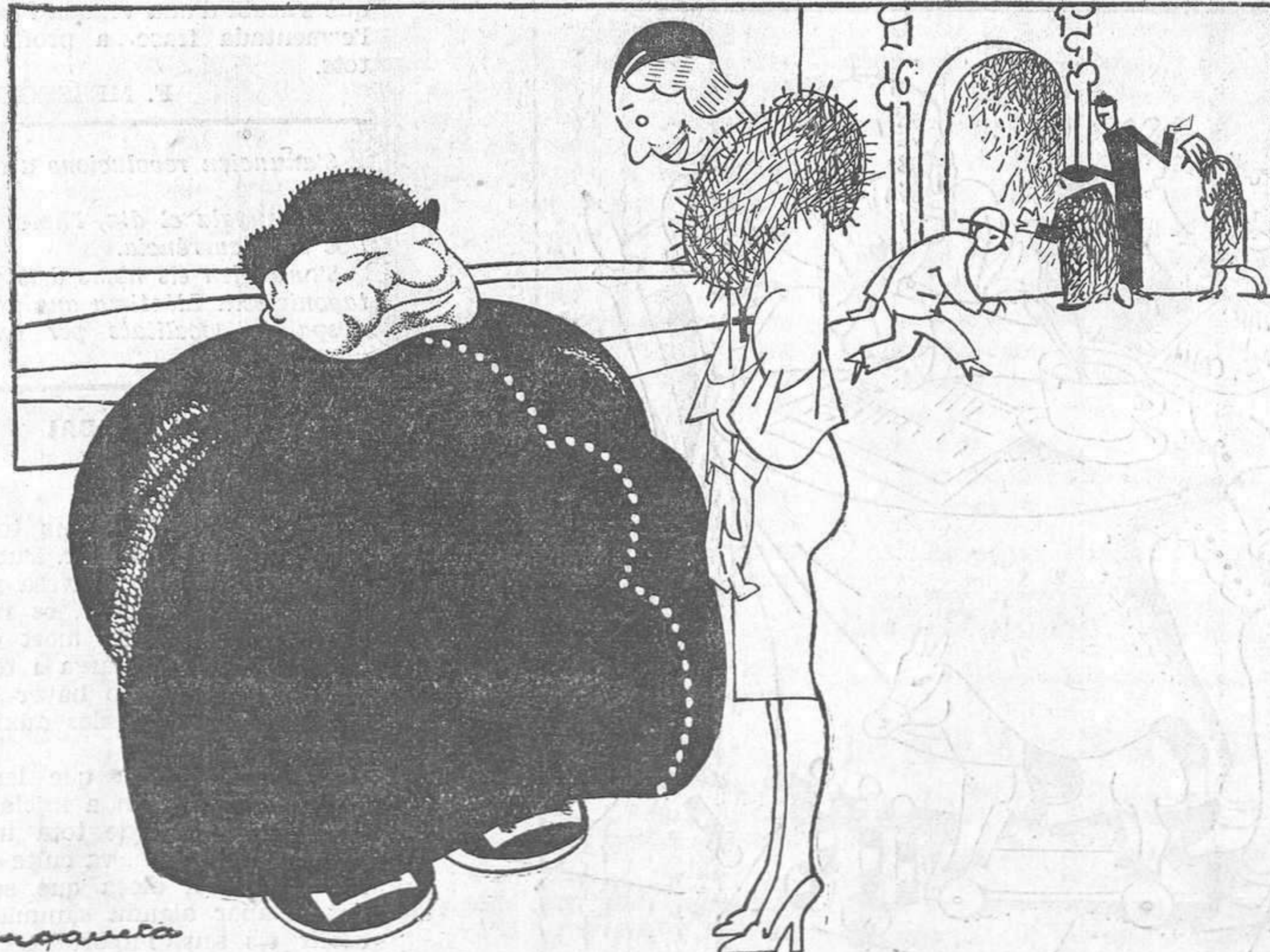
«Es innegable que un nou ordre s'està gestant. La caducitat de les formes antigues és palesa...»

Què us hi voleu jugar que aquest minyó se'ns torna de la flamarada?

—Només ens mancaria això.

Manuel Brunet fa brometa — vol fer-ne, millor dit— amb el just qualificatiu de «balaard de la República» que s'aplica a Catalunya.

El pobre escriptor de La Veu ens fa l'efecte d'aquells gossos perduts que de nit lladren la lluna...

—Fas bé de venir a trobar-me, filla meva. En aquests dies de Quaresma cal fugir de la carn!